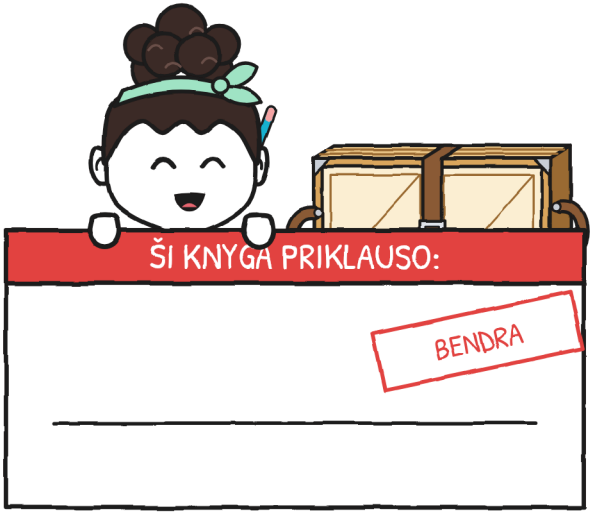

Bendra. Telpame. –J.

Jei jį rasi, grąžink sulankstytą.

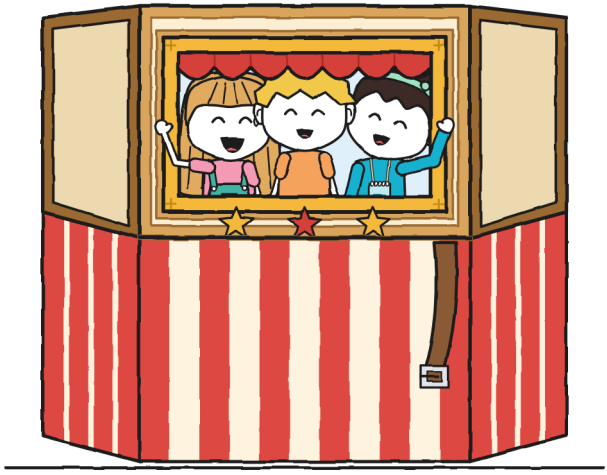
TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikrų drakonų nėra, o siuntiniai neparskrenda atgal. Tikram pergabenimui žiūrėk paskutinį puslapį. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6

Vieta trims

LinguAula

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6

Vieta trims

Šeštoji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“, „Neatidaryti prieš griaustinį“, „Grąžinkite siuntėjui, prašom“, „Ne čia, Trupinuke!“ ir „Tortas dviem“.

Tekstas ir iliustracijos: LinguAula

Lietuviškas leidimas: LinguAula

DYDIS XL · Iliustruotas romanas · 13+

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

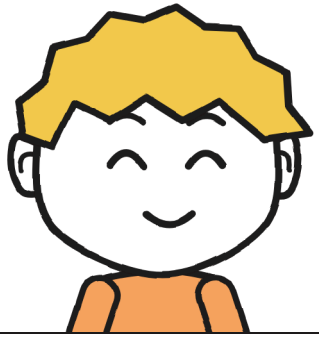
Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šriftai: Andika, Patrick Hand, Caveat ir Courier Prime (SIL OFL licencija).

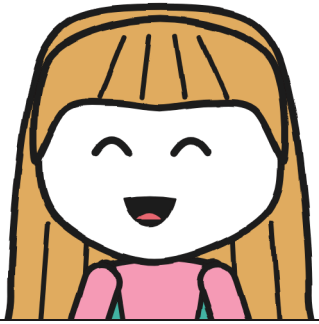
Skyrių užduotys: linguaula.com

Nešti trise. Rankeną jau pasirinkau. –J.

KAS YRA KAS

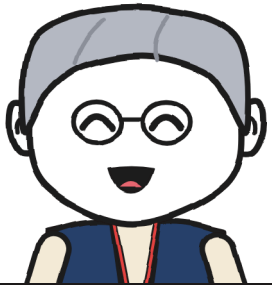
Gunis. Matuoja centimetrais. Šią savaitę skaičiuoja ir dar kai ką kita.

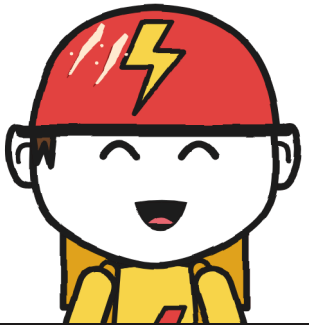
Julita. Žino kelią. Paaiškinti jį – jau kitas reikalas.

Noa. Julitos draugė iš seniau. Matuoja žingsniais: jie visada su ja.

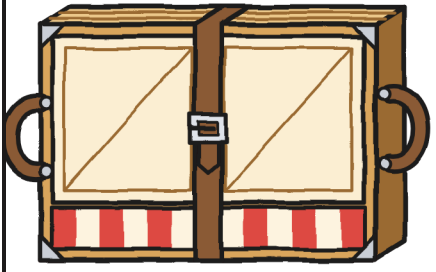
Irena. Veda teatro dirbtuvę. Nesako, kur eiti: sako „stok“.

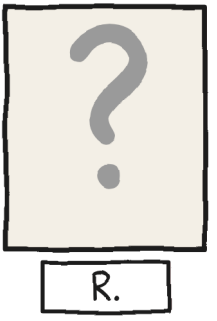
Tonis. Iš ŽAIBO ir iš parduotuvės. Matuoja laiką ir nekomentuoja. Beveik.

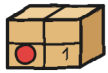
Mara. Paskolina siuntinį. Dėžės neišleidžia iš rankų.

Nr. 6. Teatras, kuris telpa dėžėje. Jei niekas nelaiko dirželio, atsidaro, kur nori.

R. Siuntėjas. Šį kartą paliko eilutę inventoriuje.

SKYRIUS 1

Kodėl reikia trijų?

Penktas sąsiuvinis baigėsi dviem rodyklėmis viename ciferblate, ir aš jį uždariau būtent taip, neprašydamas nė vienos pasitraukti. Baigtas sąsiuvinis lieka toks, kokį jį palikai. Tai jų didelis privalumas: niekas nebegali su jais ginčytis.

Šeštasis – oranžinis. Mandarino oranžinis, iš tų, kurie nulupami vienu ypu, jei neskubi, ir su parduotuvės antspaudu kampe. Mara paliko jį ant prekystalio, šalia rožinio, ir nuėjo į galinį kambarį sutvarkyti kelių dėžių, kurios jau buvo sutvarkytos. Mara sąsiuvinių neduoda: ji palieka juos ten, kur pažiūrėsi.

Pirmam puslapiui turiu tradiciją. Antrajam parašiau OFICIALUS, trečiajam – SLAPTA, ketvirtajam – GALUTINAI, penktajam – RAMUS. Keturi žodžiai su spyna, ir visus keturis Julita perskaitė anksčiau už visus, mane irgi. Šįkart ieškojau žodžio, kuris į tai jau būtų atsižvelgęs.

Viršuje užrašiau PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 6 · Gunio, kaip ir derėjo. O žemiau – vienintelį žodį:

BENDRA.

Ir palikau pusę puslapio laisvos, tik tai atvejui. Nežinojau, kokiam atvejui. Netrukus sužinojau: laisva ji neišbuvo nė minutės.

Julita stovėjo kitoje prekystalio pusėje. Sąsiuvinio neprašė; patraukė jį vienu pirštu, atidengė žalią flomasterį ir parašė ant tos pusės puslapio tokiu didžiu raštu, kad pasiekė paraštę, pagalvojo ir tęsė paraštėje. Paskui užkimšo flomasterį veidu „čia ne aš“, o tokį veidą toje parduotuvėje jau turi visi.

Aš pirmą puslapį padariau bendrą savo raštu. –J.

Išmatavau, kiek jis užėmė: visą apatinę pusę. Mano žodis su visu oru, kurį aplink jį buvau palikęs, užėmė viršutinę. Dvi pusės. Man atrodė labai protingas padalijimas.

Kaip visada, tiems, kurie šį sąsiuvinį atsiverčia nematę kitų. Parduotuvė vadinasi „Neįmanomi pristatymai“ ir priklauso Marai, kuri yra ragana, dėvi violetinę skrybėlę ir turi antspaudą, kuris, užspaustas ant popieriaus, išbarsto kibirkštis, kvepiančias užgesinta žvake. Kairėje lentynoje ji laiko grąžintuosius – siuntinius, kurių niekam nepavyko pristatyti, visus atsiųstus R. Jei gavėjas nepasirašo etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant siuntinys parskrenda atgal į savo lentyną. Jų buvo dvidešimt. Julita ir aš pristatėme penkis: drakono kiaušinį, sėklas su kojomis, varpelį, atvykimo rinkinį ir stovą Elijos kepyklai. Ant

sienos žalia rašysena parašyta LIKO 15. Tonis iš ŽAIBO turi savo vietą ant apverstos dėžės šalia taburečių. Kol kas.

Pirmadienį, kitą dieną po Elijos žinutės, išėjau iš mokyklos ir nuėjau tiesiai į parduotuvę. Julita laukė manęs prie prekystalio su voku rankoje. Jis nebuvo nei žalias, nei mėlynas, o tokių spalvų voketus aš pažįstu. Jis buvo turkio spalvos ir užklijuotas. Julita laikė jį dviem pirštais už kampo, tarsi jis degintų.

— Atnešė paštininkas. Parašyta: „Parduotuvei Neįmanomi pristatymai“. Jau kurį laiką jo neatplėšiu.

— Kiek laiko?

— Dvidešimt aštuonias minutes, — pasakė Tonis iš savo dėžės, žiūrėdamas į laikrodį. — Rajono rekordas.

Jis buvo su šalmu net parduotuvėje, su dviem nagų brūkšneliais, o laikrodį nešiojo ant rankovės, kad neprarastų laiko atsiraitodamas.

Aš pažįstu Julitą. Uždaras vokas jos rankose išlaiko tiek, kiek jai reikia rasti atlenkiamą kraštą. Dvidešimt aštuonios minutės nebuvo kantrybė. Tai buvo kažkas kita, ir aš nežinojau, kas.

Ne mano. Svetimi vokai sveria triskart daugiau. –J.

Mara atplėšė jį nagu, nesuplėšydama daugiau popieriaus, nei reikia. Laiškas buvo parašytas aiškiu, suaugusio žmogaus raštu, iš tų, kurie eilutės gale nepasvyra:

„Esu Irena, bendruomenės centro teatro dirbtuvės vadovė. Atnaujindama inventorių radau eilutę: ‚Sulankstomas teatrėlis:

dar negautas‘. Ar jis pas jus? Šį šeštadienį, 31 d., vyks rajono žaidynės. Jei teatrėlis į mūsų kiemą atkeliaus sulankstytas, atneštas trijų žmonių komandos, pasirašysiu čia pat. Noos komandoje yra vietos trims, o kol kas yra tik ji.“

Žemiau, kitu raštu, mažu ir tiesiu, turkio spalvos rašalu:

„Julita, tai aš! Dabar užsiimu teatru. Atsivesk ką nors, kas išmano siuntinius. —Noa“.

Julita perskaitė parašą, ir jos burna pakilo iš vienos pusės, tik iš vienos, kaip kai ji prisimena ką nors, ko nežada papasakoti. Ištarė „Noa“ tyliai, taip, kaip tariamas gatvės, kuria praėjai tūkstantį kartų, pavadinimas.

„Kas nors, kas išmano siuntinius.“ Tai buvau aš. Žodis „siuntiniai“ man patiko. Žodis „kas nors“ – mažiau.

Penktą valandą atėjo abi.

Irena atsinešė aplanką, tamsiai mėlyną liemenę pilną kišenių ir ant kaklo kabantį švilpuką. Ji buvo trumpai kirpta, pilkaplaukė, su apvaliais akiniais, ir tais akiniais apžiūrėjo parduotuvę lentyną po lentynos, kaip žmogus, darantis inventorių, nors jo niekas neprašė. Noa turėjo užrašų knygelę ant virvutės ir turkio spalvos pieštuką už ausies. Plaukai aukštame garbanų kuodelyje, sujungti mėtų žalumo skarele; megztinis turkio spalvos, kaip vokas. Viskas joje atrodė padėta savo vietoje, kad nereikėtų ieškoti.

Julita išėjo iš už prekystalio neatidariusi durelių, pro apačią, ir jos apsikabino. Apsikabino taip ilgai, kad spėjau išmatuoti: vienuolika sekundžių. Aš likau šone su sąsiuviniu. Sąsiuvinis ir tam tinka: kad turėtum ką laikyti rankose.

— Čia Gunis, — pasakė Julita. — Jis išmano siuntinius.

— Labas, Guni, kuris išmano siuntinius, — pasakė Noa. Ir užrašė mano vardą savo knygelėje.

Užrašė visą, su pavarde, kurią ką tik man davė. Iš ten, kur stovėjau, mačiau, kad esu antra lapo eilutė. Pirmoje buvo „Julita“, su brūkšniu apačioje, kaip prie dalykų, kurie jau padaryti.

Mara užlipo ant mėlynos taburetės ir nukėlė iš savo lentynos Nr. 6. Dėžė kaip visos kitos, nei didesnė, nei mažesnė. Etiketėje buvo

penkios mašinraščiu išspausdintos eilutės: Nr. 6. KIEMO DIRBTUVĖ. ĮĖJIMAS PER DVEJAS DURIS. PRISTATYTI SULANKSTYTĄ. O apačioje, kaip visada, SIUNTĖJAS: R. Aplink – devyni antspaudai GRĄŽINTA.

— Devyni antspaudai, — pasakė Julita.

— „Dvejos durys“, — perskaitė Noa. — Kokios dvejos durys?

Irena nežinojo. Mara irgi. Aš užsirašiau su klaustuku, nes taip užsirašau, kai nežinau ir noriu, kad būtų matyti, jog pastebėjau.

— Nešiau jį devynis kartus, — pasakė Mara. — Pirmadieniais mane atidarydavo siuvimo būrelis. Trečiadieniais – choras. Penktadieniais – šachmatai. „Dirbtuvė? Čia ne.“ Niekas nepasirašydavo už dirbtuvę.

Piešiau, kol ji kalbėjo, trijuose kadruose: Mara su dėže po pažaste prie tų pačių durų, o durų angoje paeiliui adata su siūlu, muzikos nata ir šachmatų žirgas, kuris nieko nesakė, nes šachmatuose tylima. Apačioje dėžė, auštant įlekianti pro parduotuvės langą. Devynis kartus.

— Teatras repetuoja kieme, — pasakė Irena. — O kieme nėra skambučio.

Ji atvėrė aplanką ir parodė Marai lapą su centro antspaudu. Mara skaitė jį nosimi labai arti, taip ji skaito tai, ką ketina priimti rimtai.

— Dabar jis registre: „Teatro dirbtuvė. Atsakinga: Irena“. Už dirbtuvę jau kažkas pasirašo.

— Kai jau yra kam pasirašyti, kodėl Mara jo nenuneša dėžėje, kaip Elijos stovą? — paklausė Julita.

— Dėžėje nešiau jį devynis kartus, — pasakė Mara. — Dabar sąlygas diktuoja tas, kas gauna.

— Sulankstomas teatrėlis skirtas nešioti į aikštes, — pasakė Irena. — Turiu matyti, kaip mano vaikai su juo susitvarko gatvėje. Jei ne, jis man netinka. O aš nepasirašau to, kas man netinka.

— Tai jau esu girdėjusi kepykloje, — pasakė Mara.

Turėjau klausimą nuo tada, kai perskaičiau laišką, ir uždaviau jį, kol dar neišsisėmė.

— O kodėl reikia trijų?

Paklausiau iš tikrųjų. Ryšulys su dviem rankenomis; du žmonės, vienas prie kiekvienos. Skaičiavau pirštais ir išėjo du.

Niekas nesijuokė. Irena pažiūrėjo į mane per akinių viršų, kaip žiūrima į detalę, kuri dera geriau, nei atrodė.

— Geras klausimas. Antradienį kieme man atsakysite patys.

Mara atvėrė savo knygą ir užsirašė sąlygas. Marai jos visada telpa į vieną ranką; suskaičiavau savąja ir nykštys liko laisvas:

- Nr. 6: paskolintas repeticijoms.
- Išeina su Irena arba su manimi.
- Grįžta sulankstytas.
- Miega čia.

Etiketė lieka dėžėje, o dėžė – pas Marą.

Jei miegos savo lentynoje, auštant jam nebus kur parskristi. Vis dar devyni antspaudai. Paklausiau. –J.

Antradienį nuėjome į bendruomenės centro kiemą. Iš šaligatvio įeinama pro geležinius vartus su daugybe dažų sluoksnių, kurie užsidaro patys: paleidi, ir jie lėtai grįžta, kol spragteli, kaip šuo, kuris atsisėda be komandos.

Mara pastatė dėžę ant žemės ir nuėmė dangtį. Teatrėlis išėjo ir išaugo, kaip Elijos stovas. Aš jau nebijau: išsitraukiu juostą.

Sulankstytas jis buvo plokščias ryšulys iš medinių skydų ir audinio, su viena ranka kiekvienoje pusėje ir dirželiu, einančiu per sagtį su trimis skylutėmis. Metras ant septyniasdešimt centimetrų, o šonu – sprindis. Vartai su atidaryta varčia – devyniasdešimt centimetrų. Šonu pro vartus tilpo. Tai buvo lengvoji dalis.

Pirmiausia Irena norėjo pažiūrėti, ar jis sveikas. Atsegė dirželį ir pasuko ryšulį. Skydai atsivėrė patys, nuo savo svorio, vienas po kito: klak, klak, klak. Scena su trimis sienomis, trumpu uždanga ir langu su rėmu galinėje sienoje.

Pro langą matėsi Tonis, einantis šaligatviu su sumuštiniu. Jis turėjo pilną burną. Pasisveikinti negalėjo. Akimirką sustojo, įrėmintas, su šalmu ant galvos ir viena skruosto puse storesne už kitą, kaip svarbaus žmogaus portretas, nutapytas pietų metu.

— Jis sveikas, — pasakė Irena. — Dirbtuvės taisyklė: rankos – ant rankenų. Ne ant vyrių, niekada. O posūkiuose kas nors laiko dirželį.

Užsirašiau tiksliai taip.

Irena ir Mara jį sulankstė ir užsegė dirželį.

— Bandome mes, — pasakė Julita. Noa jau stovėjo prie kitos rankenos.

Jos nesusižiūrėjo, kad nuspręstų. Net nepasakė viena kitai: kiekviena nuėjo į savo pusę, kaip einama prie įprastos kėdės.

Suskaičiavo iki trijų ir pakėlė. Galėjo. Apėjo kiemą ratu, lėtai, su kiek išskėstais alkūnėmis, ir teatrėlis ėjo tarp jųdviejų nesuposdamas, kaip gerai nešamas padėklas. Priėjo prie vartų. Vartai buvo uždaryti.

Julita pažiūrėjo į juos. Noa pažiūrėjo. Jos turėjo keturias rankas, ir visos keturios buvo užimtos.

Aš stovėjau dviejų metrų atstumu, su dviem savo rankomis laisvomis ir sąsiuviniu.

Irena gale, aplanką prispaudusi prie krūtinės, nepasakė nieko. Nei „padėk joms“, nei „tu“.

Atlaikiau vartus nugara. Jos praėjo. Irena kažką užsirašė aplanke.

Tą popietę išradau šio sąsiuvinio prietaisą. Tai penktas mano karjeros prietaisas po drebometro, raudonometro, čiametro ir triukšmometro, ir pirmas, kuris matuoja ne vieną žmogų, o kelis iš karto. Pavadinau jį TRIJŲ MATUOKLIS, „kas ką daro kiekviename ruože“. Viena eilutė kiekvienam ruožui ir trys langeliai, kiekvienas su savo piešinuku:

- NEŠTI: dvi rankos ant dviejų rankenų.
- NURODYTI KRYPTĮ: pasakyti, kur ir kada.
- ATLAISVINTI KELIĄ: durys, bordiūrai, žmonės.

Pirmoje eilutėje, „kiemas, pirmas bandymas“, įrašiau „Julita ir Noa“, „Julita ir Noa“ ir tuščią langelį. Antroje, „kiemas, antras bandymas“, tą patį, bet trečiame langelyje įrašiau „Gunis“.

Du pasikartojantys vardai ir tuščias langelis: praeiti negalima. Kai langelis pilnas – galima. Jau turėjau atsakymą Irenai, ir jis buvo mano.

Ir užrašiau dar kai ką, mažesnio: „Vartus gali laikyti ir akmuo“.

Parašiau tai pieštuku, vos paspausdamas.

Reikėjo suprasti etiketę.

— Dvejos durys – tai dvi vartų varčios, — pasakė Julita.

— Reikia atidaryti abi, — pasakė Noa.

— Galėtume pirma pamatuoti mūrą iš išorės, — pasakiau aš.

Mes trys parodėme vienu metu: Julita – vartus, Noa – dirbtuvės salę, aš – gatvę.

— Paskui, — pasakė abi.

Pasakė vienu metu ir ta pačia melodija, tarsi būtų repetavusios. Matyt, repetavo. Metų metus.

Nuėjau vienas. Išėjau pro vartus, kurie užsidarė už manęs savo spragtelėjimu, ir apėjau mūrą matuodamas juosta, ruožas po ruožo, užrašydamas kiekvieną skaičių sąsiuvinyje, atremtame į kelį. Mūras buvo ilgas ir ribojosi su skersgatviu, kvepiančiu stovinčiu vandeniu. Ir ten, už kampo, radau vieną dalyką.

Sugrįžau skubėdamas, su tuo dalyku galvoje ir neišvyniota juosta, vilkdamas geltoną metrą šaligatviu. Kai įėjau, Julita ir Noa juokėsi iš kažko, kas nutiko man dar neatsikėlus į rajoną. Juokėsi pečiais, be garso, ir Noa lietė Julitai ranką, kad liautųsi, o Julita nesiliovė.

Prasižiojau.

— Jau nuspręsta, Guni, — pasakė Julita. — Tai dvi varčios.

Apatiniame puslapio kampe, mažai ir pieštuku, parašiau: NUSPRĘSTA BE MANĘS. O šalia – brūkšnelį. Parašiau su dar prasižiojusia burna.

Užsičiaupiau. Ir užvertiau sąsiuvinį.

Brūkšnelį pamačiau po dviejų dienų. Mano. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Ši knyga yra šešių dydžių, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L pasakoja istoriją puslapis po puslapio, su tais pačiais piešiniais ir vis daugiau niuansų. XL – tai romanas: ta pati istorija, kurioje yra vietos viskam, ką Gunis galvoja, bet nepasako.

BEKM lygiai yra apytiksliai: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Kiekvienas savo dydžio. Tas pats teatrėlis. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Skyrių užduotys: linguaula.com (su L dydžio užduotimis)